

چند اتفاق ساده-۱: کاش این ماجرایا به سر نیاید...

یادداشت های روزانه سی و دومین جشنواره فیلم فجر / ۱

چاپ شده در : روزنامه اعتماد

زمان انتشار : بهمن ماه ۱۳۹۲

جشنواره فجر یکی دو سالی است وارد چهارمین دهه عمرش شده و قاعدتاً همه از آن انتظار داریم «عقل برس» شده باشد. خود ما هم در پیگیری جشنواره، هر چه قدر هم که جوان باشیم (ما که دیگر نیستیم!) به هر رو حالا دیگر چندان ذوق زده نیستیم. این حس ذوق زده نبودن البته در چند سال اخیر از آن طرف پشت بام افتاده و به نوعی بی رمقی و بی اشتیاقی برای مجموعه اتفاقات جشنواره منجر شده بود و حتی در موارد مختلف، بحث هایی بر سر این که چرا برخی داوری جشنواره را پذیرفته اند یا حتی فیلم شان را در آن شرکت داده اند، به راه می افتاد. البته مانند بسیاری نمونه های مشابه، این حرف ها بیشتر زمینه غیررسمی و زیرلیبی و سرپایی داشت و به طور جدی و مستدل و مسجّل، مطرح نمی شد. اما حسی از همان بی شوقی، که اغلب هم با نوع برگزاری کم انسجام و بزرگداشت های تحمیلی کم خاصیت، اوضاع وخیم تری می یافت، حتی به طور نانوخته و ناگفته در جرگه های گوناگون سینمایی جریان داشت.

امسال به نظر می رسد که چنین نیست یا قهر کردن ها و بی اعتنائی ها نسبت به جشنواره، با درصد و میانگین پایین تری ابراز می شود. آن رشد، به در آمدن از ذوق زدگی و دوری از دستپاچگی را از این حیث گفتم که نپنداریم این آمادگی و در مواردی اشتیاق نسبی برای شروع رخداد محوری سال سینمایی کشور، به معنای امیدهای عظیم و سرخوشی های اغراق آمیز است. چند فیلمساز از نسل های مختلف سینمای بعد از انقلاب، پروژه های مبسوط چند ساله شان را به مرحله نهایی رسانده اند یا بعد از چند سال توانسته اند پروانه ساخت یا نمایش فیلم شان را بگیرند و در نتیجه، کنار هم قرار گرفتن این فیلم ها و اسم ها، زنگی از این صدا را در گوش ها به صدا درآورده که جشنواره پرباری خواهیم داشت. خوب، واقعیت اول این است که فیلم مهم و قابل پیگیری با خود هیجان می آورد و مخاطب و توقع؛ اما حتماً و همیشه، فیلم خوب و قابل ستایش به بار نمی آورد. واقعیت دوم این که به فرض تعدد فیلم های قابل اعتنا و اثرگذار، کوره های شخصی فیلمسازان که در آن عرق می ریزند و می بالند و اثر ماندگار خلق می کنند، دخلی به مدیریت سینمایی ندارد و هیچ جای جهان، مدیریت سینمای یک کشور با صدور مجوز ساخت اثر از طریق چند امضا و بعدتر چندین فقره اصلاحیه و گرفت و گیر نظارتی قیم مآبانه، در خلق اثر سهیم نمی شود! و واقعیت سوم و اصلی تر این که این همنشینی

آثار مهم و کنجکاوی برانگیز، خصلت همیشگی دوره های بعد از تغییر معاونت سینمایی است که حتی در طول معاونت های دو دولت متوالی با ریاست همان رییس دولت هم دیده شده و می شود.

پس تمام اینها را می دانیم و در نتیجه، این نفس کشیدن را به بال گشودن و شکوفایی و هر تعبیر شعارزده بیش از حد خوش بینانه رسمی و رایج، وصل نمی کنیم. اما در همین ابعاد کنونی که جنب و جوشی در اهل سینما به چشم می خورد، هم آوا با ترانه یکی از قطعات گروه امروزی ولی بااصالت «چارتار» که دیشب در افتتاحیه جشنواره هم برای سینمایی ها اجرا داشتند، آرزو می کنیم که این ماجرای امیدواری و انگیزه، هر چه قدر هم نسبی و توأم با تردیدها، در همین یک سال و به سرعت به سر نیاید.